

slaget gaar ud paa at vanskeliggøre. Hvor der virkelig er Grund til Forbud for at sikre Kysten, lægger Forslaget ikke nogen Hindring i Vejen; men det lægger Hindring i Vejen for dem, der ønske et Forbud nedlagt, hvor der ikke er den fjerneste Grund dertil. Jeg vil gerne anbefale, at man stemmer for de Forslag, der ere stilledede af hele Udvalget, og hvorom de forskellige Partier inden for Udvalget ere blevne enige. Jeg kan sige, at naar dette er lykkedes, skyldes det det store Arbejde, der er udført af den ærede Ordfører, der tillige er Udvalgets Formand, og hans store Imødekommenhed over for ethvert berettiget Ønske. Derfor have de forskellige Fraktioner i Udvalget enedes om at stille disse Forslag, og jeg haaber, at Tingets Flertal vil følge Udvalget og vedtage disse Forslag, der øve Retfærdighed til alle Sider.

R. Claussen: Den Modstand, som Udvalgets Forslag har mødt, har undret mig, jeg kan ikke rigtig forstaa den; thi Udvalgets Forslag og de ærede Medlemmers Forslag ere omtrent et og det samme. Udvalgets Forslag gaar ud paa, at den ubevoksede Strandbred, naar der nedlægges Forbud, skal gaa ind derunder, men Synsmændene kunne fritage den, og de ærede Medlemmers Forslag gaa ud paa det aldeles modsatte, saaledes at det er Synsmændene der skulle afgive et Skøn om at indbefatte den nøgne Strandbred under Forbudet, naar de finde det fornødent. I begge Tilfælde afhænger det altsaa af Synsmændenes Skøn. Jeg forstaa derfor ikke, hvorfor man har saa meget mod Udvalgets Indstilling. Jeg er gaaet med til Forslaget for at frede Kysten, men heller ikke mere end nødvendigt. Jeg kan huske som ungt Menneske — jeg kan dog huske nogen Tid tilbage — at dette Drev ved Stranden stod frit for alle; alle kunde færdes derpaa, Fiskerne kunde lægge deres Garn der op, og man kunde tage sit Forbrug af de Materialer, der fandtes der, baade Tang, Grus og andet, der fandtes paa Forstranden og ogsaa paa Strandbredden. Man ansaa det for en Rettighed, der aldrig blev bestridt af den vedkommende Grundejer. Men siden vi fik denne Lov om Strandsynet af 1855, har det forandret sig meget. Nu har man faaet nedlagt Forbud næsten alle Steder; thi naar en har begært Forbud nedlagt, har han ogsaa faaet det. Synsmændene have i Reglen anset det for rigtigt at følge hans Syn paa Tingene, saa er derved det store Publi-

kum, Kommunerne og deres Beboere, sat ude af Stand til at køre til Stranden og hente det Materiale, de have Brug for, og Kommunerne selv ville aabenbart i Tidens Løb komme til at lide store Tab, naar de nu skulle købe deres Vejmateriale i dyre Domme. Man maa skaffe Adgang til Stranden alle Steder, hvor det kan undgaas at nedlægge Forbud, saaledes at de gamle Rettigheder nogenlunde kunne blive opretholdte. Jeg har bestandig holdt paa, at kun for de Steder paa Kysten, der skulle fredes, maatte Forbud nedlægges. Endelig har jeg i Udvalget for at føre denne Tanke igennem søgt at vanskeliggøre Forbudsnedlæggelse, hvor det ikke var nødvendigt. Jeg vilde egentlig have haft, at man altid uden Undtagelse skulde indbefatte alle disse forskellige Materialer under Forbudet, men jeg gik med Udvalget ind paa, at Forbudet skulde kunne nedlægges for de enkelte Materialer eller for flere af dem, ligesom man fandt det nødvendigt. Naar man nu nedlægger Forbud mod Borttagelsen af enkelte Materialer, er det meget rimeligt, at dette ikke alene omfatter Forstranden, men ogsaa Strandbredden, thi ere de nyttige til Beskyttelse i Forstranden, ere de ogsaa nyttige i Strandbredden. Naar der ikke nedlægges Forbud mod andre Materialer, mener jeg ikke, at der i dette Forbud er noget til Skade for Lodsejerne. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem for Møen (Bojsen) kan finde, at det er til saa stor Skade at borttage de smaa Sten, der ligge paa Strandbredden; man tænker dog kun paa dem, som Fiskerne bruge til at binde i deres Garn, og med de faa Fiskegarn, vi have her i Danmark, vil det ikke kunne gøre meget. Det ærede Medlem har maaske set noget anderledes paa disse Forhold og ment, at disse Sten ogsaa kunde bruges til industrielt Brug, og det forandrer jo Sagen noget. I Udvalget have vi absolut ikke kunnet finde noget skadeligt i, at man fjernede de smaa Sten, som sankes op til Brug for Fiskegarnene. Med Hensyn til Landbrugsministerens Stilling som den til sidst afgørende Myndighed har jeg været noget betænkelig, men dog ogsaa her fulgt Udvalget, fordi jeg mente, at det vilde være urigtigt at gaa imod det. Jeg troede, at Lovforslaget vilde være gaaet meget lettere igennem, naar Udvalget stod enigt. Jeg kan som sagt ikke forstaa al den Opposition, der rettes imod Udvalgets Ændringsforslag. Det er jo dog i alt væsentlig et og det samme. I første Tilfælde skal Synsman-